

טעות היא איפוא לחשוב שהרשות העליונה או המחוקקת
בקהיליה כל-שהיא זכאית לעשות כל מה שתרצה, ולנהוג
ביחס לנכסי הנתינים כשרירות-לבה, או לקחת חלק כל-שהוא
מהם כטוב בעיניה. דבר זה אין לחשוש לו במידה רבה באותן
צורות של ממשל ששם הרשות המחוקקת מורכבת כולה, או
בחלקה, מכנסת מתחלפת, שלאחר פירוקה חוזרים חבריה
להיות נתינים הכפופים לחוקים הנהוגים בארצם, במידה שוה
לשאר בני העם. אולם באותן צורות של ממשל שהסמכות
המחוקקת נתונה שם ביד כנסת אחת תמידית, הקיימת בכל
עת, או ביד איש אחד, כגון בשלטון-היחיד המוחלט, — שם
קיימת הסכנה שהללו יראו את עצמם כבעלי ענין נפרד משאר
בני העדה, ומתוך כך יהיו נוטים להגדיל את רכושם וכוחם
שלהם בקחתם מבני העם ככל שימצאו לנכון. כי גם במקום
שקיימים חוקים טובים וישרים הקובעים גבולות בין קנינו
של אדם ובין קנינם של שאר הנתינים, אין קנינו זה מובטח
כלל, אם מי שמצוה על הנתינים הללו הכוח בידו לקחת
מכל איש פרטי כל חלק מקנינו כרצונו, ולהשתמש בו כטוב
בעיניו.